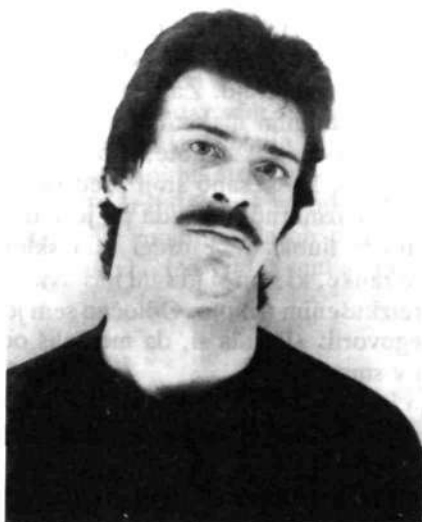

Gola resnica

Tugo
Zaletel

Neke noči, ko so me (spet) vrgli zadnjega iz gostilne in sem potem odpadal proti domu, se mi je zgodilo nekaj, o čemer nekateri ljudje vse življenje sanjajo, a se jim ne uresniči.

Nekaj metrov od hiše, v kateri sem imel tisti čas v najemu podstrešno luknjo, me je nenadoma prestregla izzivalno oblečena in božansko lepa plavolaska. Tako iznenada je stopila predme, da sem zastal in ne-

kajkrat cmoknil s suhimi usti. Nekoliko je privzdignila dolge trepalnice in mi z glasom, ki je bil mehkejši od najnežnejših zvokov harfe, zašepetala: »Jaz sem tvoja resnica.«

V hipu sem dobil občutek, da se mi je jezik spremenil v teniško žogico, in sem bil prepričan, da se bom v naslednjih desetih minutah prav gotovo zadušil. V glavi mi je brnelo, saj so mi možgani delovali kot ožemalnik. Nekajkrat sem zamahnil z roko pred očmi v prepričanju, da bo privid izginil. Pa ni. Plavolaska me je prijela za roko. Zdrznil sem se in se hotel odmakniti, toda njen prijem je, četudi je bil mehak, dal slutiti, da se ga ne bom tako zlahka rešil. Nagnila se je k meni in mi zašepetala v uho: »Se spominjaš, v koliko pesmih si me častil in si me želel? In kako si javno zahteval, naj zavladam svetu? In kako si preziral vsakega, ki je bil zahrbtn in krivičen? Sedaj sem tukaj in hočem ostati s teboj. Spremljala te bom na vsakem koraku.«

Jezik je začel počasi dobivati svojo pravo obliko in tudi možgani so bili že nekoliko mirnejši. Izdaval sem, čeprav še dokaj težko: »Če si resnica, zakaj si tako lepa in čemu si prišla ravno k meni?«

Rahlo me je potegnila za roko in sedla na nizek zid ob pločniku. Ko sem sedel poleg nje, mi je naslonila glavo na ramo, da mi je nosnice napolnil vonj po gorskem cvetju, ki je vel iz njenih valujočih las.

»Univerzalne resnice ni«, je zašepetala, »takšne, kot si si jo ti ustvaril v podzavesti. Vsak človek ima svojo resnico, le da jo eni najdejo, drugi pa ves čas hodijo kot slepci mimo nje. So pa tudi takšni, ki se jih njihova resnica sramuje in se skriva pred njimi. Zato, vidiš, svetu resnica ne bo nikdar mogla zavladati. K tebi pa me je prignala predvsem radovednost; zanima

me, kako se boš počutil sedaj, ko se je izpolnilo eno tvojih najbolj vročih hrepenenj.«

Zaslutil sem, da sem se znašel v strahotni zagati. Kolikokrat sem to svojo resnico zatajil. Resda sem vseskozi hrepenel po njej, toda življenje me je že zdavnaj naučilo, da svet resnice ne mara in da sovraži ter zavrača vsakega, ki je tako ali drugače povezan z njo. Zato sem že dolgo s pridom uporabljal svoj čredni nagon in z drugimi meketal vsakovrstne laži. Kako naj sedaj resnici povem, da sem jo ves čas nehote, a popolnoma zavestno varal? Počutil sem se v vlogi moža, ki skesano stoji pred svojo ženo ter ji skuša dopovedati, da jo ves čas neizmerno ljubi, da pa je v tridesetih letih njenega zakona imel brez števila ljubic. V zadregi sem sklonil glavo in razmišljal, kako naj se rešim iz zanke, ki sem si jo sam nastavil. Poskusil sem se izviti s starim, že večkrat preizkušenim trikom. Odločno sem jo pogledal in s samozavestnim glasom spregovoril: »Dejala si, da me želiš odslej spremljati na vsakem koraku. Tudi v smrt?«

»Ne! Smrt je zgolj fikcija in z njo nočem imeti nobene zveze. Tudi ti si domišljaš, da boš umrl in bo takrat zate vsega nepreklicno konec. Toda z menoj si nesmrten!

»Oh, ne!« sem pomislil, »vseh trideset let sem na svetu le zato, ker nimam poguma, da bi se ubil. Potem pa naj bom nesmrten. Nočem biti nesmrten!«

Resnica me je prijela okrog pasu in se privila obme. Začutil sem toploto njenega telesa in najraje bi bil zajokal. Ko sem naposled našel, kar sem neskončno dolgo iskal, se je izkazalo, da mi je to samo v breme in da mi povzroča neznansko bolečino.

Vendar je bila tudi tokrat človeška prilagodljivost in vdanost v usodo močnejša od razuma. Objel sem resnico čez rame in jo stisnil k sebi. S toplimi ustnicami se je dotaknila mojega lica in nežno zdrsula proti vratu. Preplaval me je tako čudovit občutek, da se nisem mogel niti za hip upirati njenemu ljubkovanju. Začel sem jo božati in poljubljati in se pri tem opajati z vonjem njenega telesa. Počasi sva se dvignila in tesno objeta odšla proti domu. Ljubila sva se dolgo in strast je pojenjala šele proti jutru.

Hudoben sončni žarek se mi je zapičil v oči, kakor da mi hoče preluknjati razbolelo glavo. Zaskelilo me je, kot bi me bil kdo ranil z žarečim žezlom. Počasi sem dvignil težko glavo in nekoliko pogledal po prostoru.

»Madona, saj sploh nisem doma,« sem presenečeno vzkliknil.

»Ha, ha, ha, ha, ...,« se je kot rezgetanje splašene kobile oglasilo nekje iz kota. Obrnil sem se v smer, od koder je prihajal ta odurni rezget. Zagledal sem popolnoma golo, zavaljeno bitje, ki so mu prsne bradavice bingljale nekaj centimetrov nad trebuhom. Štrenasti lasje neopredeljive barve so silili vsaksebi. Režeči zobje pa so bili črvivi in okrog oči so se napihovali temni kolobarji.

»Ka-kako pa sem se znašel tukaj?« sem izdaval.

»Sedel si pred gostilno, ko sem prišla mimo. Pomagala sem ti na noge in te spravila sem. Pijan kakor si bil, bi bil še kam padel.«

»Lepa reč,« sem zamrmral.

»Ves čas si blebetal o nekakšni resnici, ki da si jo izigral. In tudi jokal si.«

»Še lepša reč,« se mi je utrgalo iz ust.

Zavaljeno bitje je stopilo k meni in mi zakreketalo v uho, da me je kar zmrazilo: »Ljubček, bil si čudovit.«

Hotel sem se nasmehnuti, a na takšni skušnji bi odpovedal tudi najboljši igralec. Vendar sem se nekako prisilil, da sem še kar prijazno vprašal: »Je tu blizu kakšna gostilna?«

»Nekaj hiš stran je tista gostilna, pred katero si sedel, ko sem te našla.«

Pograbil sem kavbojke in škornje, oboje je ležalo na tleh ob postelji, ter se v spodnjih hlačah pognal skozi vrata. Šele ko so se za mano zaprla glavna vhodna vrata, sem se pred začudenimi pogledi mimoidočih oblekel.

Srčni triptih

spominu matere

Kristijan
Muck

ENAKONOČJE I spet marčni dnevi puhajo gnilobo hladno,
v sušcu raztáljene snežinke dež zalegajo
v skorje blata na labirintih ostarelega snega;
odpadki, mastna črnost, pljunki, pršenje,
vse to mezí skoz duše;
meglica trajnosti med rebri, pečinami,
mahovjem glave in srca;
razklan je spomenik ljubezni do svojih korenin;
oči zblojene v enakonočju zrejo v mir peklà;